

і ось ріка несе мене.

мене несуть її води, довгі, як ніч без сну і як твоє волосся, коли б його можна було побачити у твоїх снах.

тепер ти спиш за двох, а я спливаю рікою, котра забула своє ім'я і водорості оплутують мені ноги, і риба не дивиться на мене своїми сліпими очима, а радше очима річчиними. ця ріка з густою водою вже забула про смерть і про течію.

але вона несе мене все далі і далі.

але вона.

я забуваю у цій воді що є день і ніч і що довгі леза днів протинають ночі коли ти стогнеш до сновидіння і ти стогнеш мовою сновидіння і твій німотний стогін не почує той чи та що приходить до тебе сьогодні а вітер не принесе мені його бо мої вуха затулені руками води.

блукаєш і не можеш знайти дорогу.

і звідки знати тобі, що ідеш дорогою.

і звідки знати тобі що доведеться платити при брамі митнику з очима птаха, котрий у дзьобі тримає світову печаль.

той хто мав прийти – не прийде.

сьогодні, ні до тебе, ані до митника.

вода якось по особливому триматиме твої руки в собі і твоє лице і ти впускаєш дзбан з водою і бачиш як із твого обличчя виростає тисяча облич і твій страх стає ще більшим. тепер твій страх живе не в твоїх очах, а в двох тисячах очей твого відображення.

твій страх більше не живе у тобі, але ти не знаєш, куди тече вода річчина і ніколи більше не побачиш свого лица – коли б ти бачила, як схожі ми, і як схожі ми

приходимо до ложа встеленого запахами спаленої трави і як я обіймаю тебе а ти затуляєш мені вуха руками і затуляєш мені очі губами аби я не дізнався про твій стогін і про тисячу стогонів котрі приходять за цим аби забрати своє.

не бійся плакати і боліти, відпусти свої сльози і станеш легкою і зможеш злетіти над ніччю і днем що приходять забувати себе до берегу річчиного.

але ти мовчиш і мене не почувеш і не почувеш як у кімнату до тебе прийде ніч і візьме тебе, прийде день і візьме тебе, і нічого не залишить тобі і тим, що прийдуть взяти своє.

коли зі світу витече все срібло, золото втратить свій колір і твій голос і ти говоритимеш серед дерев голосом, сплетеним із вітру і трави, як сплітаються коханці і ти більше не зможеш тримати в собі мою самотність і самотність жінки, котру прагну я і котрою ти є, і перед тобою буде стято звук мого голосу і він упаде коло твоїх ніг але не торкнеться до твоїх вух і не знати тобі, як мене знайти.

але хіба не ти приходила до моїх дверей плакати і хіба не заблукав у твоєму тілі навічно і знівечено і поневічено, зневірившись і віддалившись від світу цього на сім днів і сім тижнів, на сім літ і сім ночей без любові, і хто хіттю всіяв пагорби як снігом і поля криком як сіллю?

ми зустрілися у землях, оточених трьома ріками, як лоно жінки і посмішка дитини, і мовчання котре перелітає від одного перса до іншого, аби побачити що маєш праве персо своєї матері і ліве персо своєї онуки, а руки у тебе пахнуть чоловіком який ніколи не прийде убити тебе і спалити твій дім, як свій спалив.

червона ріка і чорна ріка і ріка, котра несе мене і котра пиє з мене мою пам'ять і піє мою печаль.

очі мої не бачать землі.

не видно берегу і земних услад, і спокус, і надмірної величі, і покинутих земель.

коли я прийду, ти не впізнаєш мене.

але я прийду до ріки, залишаючи на снігу червоні сліди і чорними руками розіб'ю кригу сну аби написати на тобі свою любов, довгу, як ніч без сну і як твоє волосся, яким я міг би побачити його у твоєму сні бо тільки поза сном ми маємо владу над нашим болем і нашим волоссям і ми віддаємо біль тисячі відображень і відрізаємо волосся, і щодня наближаємося до смерті, аби в сні наблизитися один до одного і назавжди забути про солодке трояндове кохання і назавжди розучитися любити і ніколи не впізнати себе і забути запах диму і забути запах того, хто приходиться під мертвим місяцем читати своїх молитов і позбавити нас з пихи і краси і забути себе і забути день, ніч, і день без ночі і ніч без сну і сон з очима митника і сім'я з голосом трави.

і ось ріка несе мене.

мене несуть її води, довгі, як ніч без сну і як твоє волосся, коли б його можна було побачити у твоїх снах.

тепер ти сниш за двох, а я спливаю рікою, котра забула своє ім'я і водорості оплутують мені ноги, і риба не дивиться на мене своїми сліпима очима, а радше очима річчиними.

ця ріка з густою водою вже забула про смерть і про течію.

але вона несе мене все далі і далі.

але вона.